

Темно так, що діти вже вміють рахувати...

Тетяна Власова

Темно так, що діти вже вміють рахувати постріли і набої,
карбувати у сутінках миті, наче фото у спільний альбом.
Так, навіть у цій темряві я бачу, що всі ми створені із любові.
Тільки поки не розумію, для чого нам створена ця любов.
Чому вона не закінчується зі смертю, якщо обидві мають початок.
Чому робить рідними тих, що народились чужими.
І чому вона завжди поруч із болем, від якого мусиш кричати.
Я ніколи не зрозумію, чим ми її таку заслужили.
Я ніколи не зрозумію, навіщо у світі стільки легкого трунку.
Я боюсь про це думати, знову думаю — і щоразу боюсь.
Але якщо тобі потрібна опора — ти можеш спиратися на мою руку.
І я тоді теж буду спиратися
на чиюсь.